

Soneti.

I.

Glej cvet, utrgan tam na vrtni gredi! —
 Nedavno je krasil tvoj mladi vrt . . .
 A došla je jesen! In k roži blede
 korakov tihih stopa hladna smrt.

In k liliji prihaja in k resedi . . .
 k najlepši roži ni ji pot zaprt. —
 Ah, kak nad njih nedolžnimi pogledi
 raduje se jesen, njih bridka smrt!

Dejanje glej življenja, doigrano
 tragedijo človeškega srcá . . .
 ki s smrtjo se ljubezni nam konča. —

Pozabi me! — Ljubezen pokopano
 nosila v srcih bodeva oba,
 trpeč molče — pohlevno in udano.

II.

Poznaš, srcé, pomlad? — Poznaš življenje?
 Vesoljstva božji dih je v njem razlit — —
 Poznaš, srce, pomladnih rož drhtenje
 in tam na nebu solnca jasni svit? —

Umevaš ta čarobni kolorit,
 ta akvarel, akordov teh ihtenje,
 ko iz življenja se rodi življenje,
 iz ene luči tisočeri svit? —

Ah, ta pomlad! Začela je cveteti
 in dih življenja ves me je prevzel,
 teh živih slik — čarobni akvarel.

Začelo mi srce je hrepeneti
 po sreči . . . toda gordijski vozél
 ga veže . . . Aleksandra ni na sveti!

III.

Opevala sem v srečnih dneh mladosti
vse, kar krasí življenja lepe dni . . .
ljubezni tiho srečo, nje sladkosti
in zdihovanje srca sred noči.

In tožno lira moja se glasi,
polresna zdaj in polna zdaj bridkosti,
le redko dani glasi ji radosti. —
Pomlad ta polna je jesenskih dni. —

Pa dajte brzih orlovih mi kril,
polet duha bo višji in bolj čil —
in srce upalo bo, verovalo . . .

in vrne se v najvarnejši asil . . .
in vrne se v deželo idealov —
v pristan mirú — z morjá penečih válov.

M. P. Nataša.

Na dnu vodá.

Na dnu vodá,
na dnu globokega morjá
trohni samotna krsta . . .

A v krsti tej,
oh, ljubček, glej,
so davni, težki dnevi
in ž njimi vse moje solzé
nezdramno spé.

Na morje sije solnčni svit
in ves moj svet je ž njim oblit.
Ah, saj na dnu morjá
trohni samotna krsta,
bridkostnih časov vrsta —
črez nje kot bel labod
mirnó veslá
ljubav mojá.

Utva.